

[Justitsministeren.]

generel regel, at de kan tilpasses forholdene på det enkelte sted, gør det begrænset, hvad der ville kunne opnås ved en generel regel for alle veje, og man kunne måske ligefrem frygte, at en anvendelse af hastighedsbegrænsning overalt i landet generelt set ville formindske respekten for hastighedsbegrænsninger, altså også for de begrænsninger, vi har i dag på strækninger, hvor det er særlig ønskeligt at trafikken nedsætter hastigheden.

Et andet punkt i flertallets argumentation, der kan være en grund til at fremhæve, er resultatet af den fornyede undersøgelse af virkningen af de periodiske generelle hastighedsbegrænsninger, som forsøgsvis var indført i første halvdel af 1960'erne. Når denne grundige og videnskabeligt velunderbyggede undersøgelse ligesom de tidligere undersøgelser viser, at der ikke var nogen gunstig færdselssikkerhedsmæssig virkning af de periodiske generelle begrænsninger, synes jeg man meget vanskeligt kan indføre en tilsvarende foranstaltning. Selv om de alvorlige ulykkestal som følge af færdselsulykker gør det meget magtpåliggende at gennemføre foranstaltninger til sikring af trafikken, forekommer det mig forkert at gribe til foranstaltninger, for hvis vedkommende det så at sige er videnskabeligt bevist, at de næppe kan føre til det ønskede resultat.

Endelig kan der være grund til, ligesom det gøres i betænkningen, at understrege, at politiets muligheder for at håndhæve en generel hastighedsbegrænsning er meget beskedne. Allerede de nuværende hastighedsgrænser bliver ikke overholdt særlig godt, og dette forhold bliver næppe bedre, hvis der indføres generelle grænser. Man må derfor frygte, at antallet af trafikanter, der ikke ville overholde den generelle grænse, ville blive meget stort. Kriminalpolitisk ville en sådan udvikling være uheldig og i hvert fald ikke egnet til at højne trafikanternes forståelse for færdselsreglerne og nødvendigheden af, at færdselsreglerne overholdes.

Må jeg dernæst sige følgende om spirituskørsel: i anledning af de udtalelser, der er fremsat her i tinget i dag vedrørende kørsel i spirituspåvirket tilstand, og de reaktioner, der bør bringes i anvendelse heroverfor, vil jeg gerne give udtryk for, at jeg ser med

overordentlig stor interesse på de forslag, som straffelovrådet har fremsat i sin nylig udkomne betænkning om spirituspåvirkede motorførere. Jeg er imidlertid klar over, at specielt spørgsmålet om faste promillegrænser er et spørgsmål, der, som forhandlingerne i dag jo også har vist, giver anledning til megen debat. Det er i øvrigt for mig afgørende, at der sættes ind med en skærpet kontrol over for spirituspåvirkede motorførere. Jeg tror, de bedste muligheder for at nedbringe antallet af spirituskørsler ligger i, som det i øvrigt er blevet fremhævet fra flere sider i dag, at øge opdagelsesrisikoen. Jeg kan derfor erklære mig ganske enig med straffelovrådet, når det i sin betænkning fremhæver, at det er rimeligere at bygge på en væsentlig større opdagelsesrisiko gennem øget politikontrol fremfor at bygge på, at de få, der gribes, straffes særlig hårdt. Straffelovrådets forslag om, at der gives politiet øget mulighed for at forlange, at motorførere og knallertførere afgiver udåndingsprøve ved Alkotest, vil utvivlsomt kunne blive af stor betydning.

Ud over en skærpet kontrol med spirituspåvirkede motorførere lægger jeg megen vægt på, at der også som foreslået af straffelovrådet gennemføres en nuancering af straffen over for spirituspåvirkede motorførere, en nuancering, som gør det muligt i et stort antal af de tilfælde, som i dag medfører frihedsstraf, at anvende straf af virkelig følelige bøder. Det forekommer mig forkert, at vi på det område, som vi her beskæftiger os med, ligesom låser os fast i en bestemt reaktionspraksis, såsom ved et næsten ufravigeligt krav om ubetinget frihedsstraf helt adskiller sig fra de kriminalpolitiske synspunkter, som vi ellers anlægger over for den kriminalitet, der består i overtrædelse af straffeloven. En indskrænkning af frihedsberøvelsernes antal vil endvidere være i overensstemmelse med den tendens til at undgå navnlig de kortere frihedsstraffe, der i de senere år har præget kriminalpolitikken i de vesteuropæiske lande. Endelig vil en sådan indskrænkning kunne afhjælpe den voldsomme belastning af fængselsvæsenets ressourcer, der ville blive en følge af en uændret sanktionspraksis over for spirituspåvirkede motorførere.

Et andet spørgsmål, som jeg også tillægger betydning, selv om jeg erkender, det